

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**Rev. Patr. Joannis Laurentii Berti, Ord. Eremit. S.
Augustini, Theologia Historico-Dogmatico-Scholastica,
Seu Libri, De Theologicis Disciplinis**

Berti, Giovanni Lorenzo

Monachii [u.a.], 1749

Caput I. De Gestis Baji, Jansenii, & Quenellii.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-83656](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-83656)

temperet. Tertiam eatenus censent esse proscriptam, quatenus ad merendum, vel demerendum tradit sufficere libertatem à necessitate naturali, non quatenus adstruit necessitatem indeclinabilis inclinationis. In quarta Jansenii positione hunc sensum rejiciunt, quod non possit voluntas resistere, si velit; at inquirunt, dum vult, velle indeclinabili necessitate. Postremam & ipsi damnant, in quantum justificatio & fides non tribuuntur Christi merito solis prædestinatis; propugnant illam tamen, in quantum tenent solis prædestinatis conferri gratiam, qua aeternam salutem consequi valeant. Hæc præmonere oportebat, ne quis Theologorum istorum libros perlegens, verborum specie deceptus Janseniana dogmata incaute deglutiat. Sincere enim, & absque sermonis ambiguitate tenendum est, nusquam justos deferri à Deo, nisi Deum ipsi prius deserant, nec deesse illis gratiam sufficien-

tem, dum præcepta servare volunt. Tenendum est dari in hoc statu gratiam, cui voluntas libere, & culpabili renitentia resistit: solam libertatem indifferentiam in iis etiam, quæ cum inclinatione & voluptate fiunt, non sufficere ad meritum, vel demeritum: libertatem arbitrii non consistere absque electione, potestate, ac dominio: omnes denique redemptos à Christo, dum vivunt, posse salvari, atque omnibus patere aditum ad salutem; quamvis salvi fiant soli prædestinati. Hæc præmissa declaratione, asserta Jansenistarum dispellam; & æquitatem censuræ adversus articulos Baji, Quenellii, Jansenii, Apostolicæ denique Sedis in proferendo de illis judicio auctoritatem defendere, & propugnare conabor. Atque his expletis, errores omnes adversus Christi Gratiam, & hominum libertatem à me refutati erunt, ac profligati.

CAPUT I.

De Gestis Baji, Jansenii, & Quenellii.

SUMMARIUM.

1. Ratio Ordinis.
2. Vita Baji.
3. Errores Baji.
4. Vita Jansenii.
5. Qualiter examinata doctrina Jansenii.
6. Quinque propositiones Jansenii damnatæ.
7. In quo sensu sint damnatæ.
8. Discrimen inter has propositiones, & doctrinam Authoris.
9. Vita Quenellii.
10. Doctrina S. Augustini non est damnata cum erroribus Baji, Jansenii, & Quenellii.

I.
Ratio Ordinis,

PARUM itaque distare circa libertatem arbitrii sub gratia, & lege peccati à Calvinistarum hæresi molliorem illam, quam dicunt Jansenianam, & utramque plurimis, certisque momentis refelli, superior exercitatio nostra declarat. Et ex eo quidem fonte totum, ut animadvertimus, scaturit Jansenistici dogmatis systema. De quo cum dicta sint plura, nunc cætera, maxime quæ in controversiam vocantur, prosequar eodem filo, & genere disceptationis. Cumque sectarum Auctores in exordio orationis consueverim collocare, ab his modo præscriptæ lucubrationis initium est repetendum.

2.
Vita Baji,

Michael Bajus Melini apud Belgas ortum habuit anno 1513. Doctor in Facultate Theologica Lovanii renunciatus anno 1550. sequenti à Carolo V. institutus est Regius Sacrarum literarum Professor loco Joannis Leonardi Hasselii, qui ad Synodum Tridentinam profectus ibidem proximo anno 1552. è vita demigravit. Cui substitutus Bajus sacras ad annos ferme quadraginta tra-

didit disciplinas. In quo docendi munere docti viri complures, Tapperus primum & Ravesteyn errores disseminari deprehenderunt, reectam anno 1558. ad Belgii Consilium delata. Quidam etiam Fratres Minores xviii. Baji articulos vertente anno 1560. exhibuere Sacrae Parisiensi Academiæ, quæ plerosque inuultis hæreseos notis proscriptis. Accusatus fuit Bajus proximo anno 1561. apud Antistitem Mechliniensem Cardinalem Granvellanum: sed indictum statim jussu Pii IV. utrique parti silentium. Interfuit & ipse Bajus, quamquam non sine aliquorum repugnantia, Tridentino Concilio anno 1563. delegatus cum Hesselio Theologus Lovanienfis. Redux à Concilio typis mandavit opuscula *De libero arbitrio*, *De Charitate*, *De Justificatione*, *De virtutibus impiorum*, *De Sacramentis in genere*, & *De forma Baptismi*. Nova hinc dissidiorum seges. Collecta sunt ex prædictis Opusculis asserta 76. quæ anno 1567. damnavit Sanctissimus Pontifex Pius V. Edidit Bajus Apologiam, rogavit.

gavitque Pontificem, ut Bullam tanquam subreptitiam rescinderet: quam econtra Pontifex matura deliberatione editam fuisse reſcripto an. 1569. die 13. Maji declaravit; Damnationem confirmavit ineunte an. 1579. Gregorius XIII. qui etiam Lovanium miſit Franciſcum Toletum inſignem Societatis Jeſu Theologum, & poſtea S. Romanæ Eccleſiæ Cardinalem ampliffimum; cujus opera Bajus propoſitiones prædictas ſcripto publico retractavit: efflavitque animam anno 1586. die 16. Septembris. Atque poſt Baji obitum, illius ſimul & Janſenianas propoſitiones damnarunt Urbanus VIII. Bulla *In Eminentiffima* emiſſa anno 1641. & Innoc. X. quo urgente Conſtitutio Urbani anno 1648. fuit in Belgio ſolemniſſime promulgata & recepta. In his autem excitatis per Bajum diſſidiis nihil incommodi Auguſtinianæ Scholæ derivatum, ſed illi potius auctoritatem præſidiumque acceſſiſſe, demonſtratum eſt nono capite de Hæreſi Pelagianorum.

3. Sunt autem errores Baji, integritatem primæ conditionis, & exaltationem humanæ naturæ in confortium divinæ debitam ac naturalem fuiſſe, & merita primi hominis & Angelorum nulloatenus dicenda fuiſſe ſupernaturalia: concupiſcentiam etiam in renatis relapſis proprium eſſe peccatum: ſicut pravos ipſius motus, & deſideria, quæ homo patitur etiam invitus: ad peccatum non pertinere an ſit voluntarium, & hominem damnabiliter peccare in eo etiam quod facit neceſſario, propterea quod ſola violentia, non autem neceſſitas repugnet libertati hominis naturali. In quo ſane, ut diximus, præluſit Janſenio, ita ut merito Urbanus VIII. definiſſet in libro Janſenii opiniones & ſententias jam reprobataſ atque damnataſ contineri, & renovari. Atque hæc omnia plurimis Bajanis articulis expreſſa fuerunt à nobis ſuis quæque locis reſutata. Addidit plura circa Opera Infidelium, Juſtificationem, charitatem, & meritum libris ſequentibus diſcutienda. Omnes vero propoſitiones Baji, quamquam nonnullæ aliquo pacto poſſint ſuſtineri, in ſenſu auctoris eſſe reſpectu hæreſis, erroneas, ſuſpectas, temerarias, ſcandalofas, & in pias aures offenſionem immittentes, definiſſet Pius V. in Bulla ab Urbano confirmata: nec eſt, quo ſe vertant Baji, Janſenique Gregales, niſi ad temere obloquendum, aut Conſtitutiones præſatas eſſe ſubreptitias, aut apoſſito commate perverſe explana-

R. P. Berti Theol. Tom. III.

tas, aut Romanum Pontificem in dijudicandis Scriptorum opinionibus, factisque dogmaticis non eſſe infallibilis Auctoritatis. Quæ omnia paulo infra explodere & exhibiliare curabimus.

4. At dicendum primo de Janſenio, cujus doctrina & ſecta adeo celebris evaſit, ut vix Bajus ſoleat inter nos nominari. Cornelius Janſenius Leerdamensis apud Batavos in lucem editus eſt Catholicis parentibus anno 1585. Dedit opera non humanioribus literis Ultrajecti, Philoſophicis & Theologicis diſciplinis Lovanii. Vixit aliquamdiu Pariſiis, & Bajanæ, ubi fertur per 12. annos conſilio & impulſu Abbatis San-Cyrani elaboraſſe novum circa Gratiam Syſtema. Doctorali laurea inſignitus eſt Lovanii an. 1617. ibique ſacras literas profeſſus eſt anno 1630. Electus anno 1635. Yprenſis Episcopus, Opus, quod inferibitur, *Auguſtinus* extrema manu perpolivit, ſcriptaque ſua, publicis quoque Tabulis, Romanæ Eccleſiæ & Pontificis maximi judicio ſubjiciens die 6. Maji anno 1638. in Eccleſiæ communionem deceſſit. Hujus obedientiæ exemplum, quod tamen doctrinæ illius ſectatores imitari non curant, aliæque Chriſtianarum virtutum ſpecimina immodicis laudibus exornant Yprenſis Episcopi Apologiſtæ, & præſertim in Panegyri Janſeniana Paulus Aurelius, quaſi vitæ probitas ſit certiffimum Catholicæ doctrinæ argumentum. At erraſſe non ſemel in dogmate bene inſtitutos ſpectatoſque viros demonſtrant, ut omittam S. Martyrem Cyprianum, exempla Theodori Mopſueſteni, Iſidori, & Semi-pelagianorum Maſſilienſium, quos Proſper appellat *viros ſpiritualium ſtudioſorum*, plurimumque ſimilium, de quibus vide diſſertationem Prodrômam noſtri Philippi Van-Waure acerrimi Janſenianorum Oppugnatoris. Quamquam me latet, ſitne prædictis comparandus Yprenſis Antifiteſ. Nam quæ ipſe ſcripſit Epift. 113. ad San-Cyranum, *Doctrinam, quam in Sancto Auguſtino reſeravit, omnibus ſtuporem incuſſuram*, & Epift. 131. *ſe adduci non poſſe, ut credat Opus ſuum à judicibus approbandum unquam fore*: & quæ ſcripſit Tom. 2. p. 27. de Scholaſticis, & de univerſa Eccleſia, carere intelligentia eorum, *quæ in præcibus ſuis, ipſaque Oratione Dominica quotidiana proteſtatur*; hæc, inquam, neque inculpatæ conſcientiæ indicium præbent, nec religioſæ. Sed de Janſenii conſcientia nolumus juxta monitum Apoſtoli ante tempus judicare.

Vita Janſenii.

5.
Qualiter exami-
nata do-
ctrina Jan-
senii.

Liber vero Jansenii ut Lovanienſibus typis prodiit in lucem, præmiſſo exacto examine, memorata Conſtitutione Urbani ad tenebras damnatus eſt, quod adverſus præcedentia ſtatuta de Auxiliis divinæ gratiæ non obtenta facultate pertractaret, multasque contineret Baji aſſertiones à Pio V. & Gregorio XIII. proſcriptas. Interea cum novam Opus cenſorum virorum manibus teneretur, Deputati à Sacra Facultate Pariſienſi quinque famoſas propoſitiones inde excerptas notarunt, easque ꝑ. Gallicani Præſules an. 1650. exhibuerunt Innocentio X. nonnullis aliis numero tamen atque autoritate paucioribus, repugnantibus. Inſtituta à Romano Pontifice pro Examine propoſitionum ſpeciali Congregatione, non deſuere qui pro Jansenii Cauſa ſedulam navarent operam, inter quos Ludovicus de S. Amour, Delalane, Angran, Deſmares, & Manneſſier: iſtantibus contra pro damnatione Halliero Syndico Pariſienſis Uni-verſitatis & viris aliis doctiſſimis. Diſcuſſa autem & ventilata per biennium controverſia, ita ut jure merito poſtea affirmaverit Alexander VII. majorem non potuiſſe deſiderari diligentiam, Innocentius X. facta prius in Congregatione coram ſe habita declaratione quod nullum omnino vellet Auguſtinenſi & Thomiſticæ Scholæ præjudicium afferre, quemadmodum declaraviſſe præſatum Alexandrum Theologiſ Lovanienſibus dictum eſt ſupra, emiſit Conſtitutionem, quæ incipit, *Cum occasione impreſſionis libri, &c.* per quam famoſæ propoſitiones tanquam falſæ & hæreticæ fuere damnatæ. Paſſis naufragium Janseniiſis aperire portum viſa eſt celebris facti, jurisque diſtinctio; unde iacclamare cœperunt ſe quoque rejicere propoſitiones Innocentiano Decreto proſtratas, ac non ſenſum Jansenii, quem necesse foret ex amplo Auctoris volumine piſcari, atque in hujus ventilatione ad criticas regulam exigenda eſſe Romanum quoque Pontificem errandi periculo obnoxium. Atque id impulit vigilantiffimum Apoſtolicæ Cathedræ moderatorem Alexandrum non ſolum ad confirmandam Conſtitutionem Innocentii die 16. Octobris anno 1656. verum etiam ad præſcribendam formulam Juramenti ab Eccleſiaſticis omnibus præſtandi, excerptas fuiſſe propoſitiones ex libro Jansenii, & in ſenſu ab eodem auctore intento damnatas. Quod mandavit Pontifex Maximus die 15. Februarii anno 1664. Tum Janseniani alii veluti erectis vexillis abnuere ſe prædictæ formu-

læ ſubſcripturos in Hollandiam profugæ & exules. Alii haud veriti ſolemniter mentiri, & deſerare, formulæ palam ſubſcribere, autumantes religioſum ſervandum eſſe ſilentium: quam deteſtandam hypocriſim quidam uno, quidam altero titulo palliare ſtuderunt, etiam ab ipſo Arnaldo Jansenianis partibus ad dictiſſimo digna vituperatione exagitati. Quid enim turpius quam diſſimulatione, aut alienæ mentis ſenſu propoſitam ſine ambiguitate à ſupremo Judice ſententiam jurejurando firmare? Suborta poſthac circa formularii deſcriptionem etiam per Belgium diſſidia oportune compeſcuit Innoc. XII. die 6. Februarii anno 1694. Conſtitutione, qua declaravit Propoſitiones ex libro Jansenii excerptas à ſuis Prædeceſſoribus fuiſſe damnatas *in ſenſu obvio, quem ipſamet propoſitionum verba præſeferunt*; inhibendo ulterius ne quis invidioſo nomine Janseniiſmi traduceretur, niſi legitime conſtiterit aliquam ex his propoſitionibus docuiſſe. Verba autem Pontificis à nobis relata ſunt cap. VII. Theſi 4. De H. Pelagiana. Quare doctrinam de gratia efficaci majorum ſuorum exemplo Lovanienſes ad hanc uſque diem invictiſſime propugnarunt, pro ea ſtant imperterriti Auguſtiniani, & Thomiſtæ, eamque ætate noſtra in conſpectu totius Eccleſiæ tenuit Romanus Pontifex, elogioque præclariffimo conſecravit: atque ingenue fatentur Thomiſtæ à Janseniiſtis toto cœlo diſtare viri plures Theologi ex illorum quoque palæſtris, qui efficacem ab intrinſeco gratiam oppugnant, ut Deſchamps, Martinonus, Annatus. Vide horum teſtimonia apud Franciſcum Vanraſt 2. volum. p. 75. Sed de vindiciis Scholarum noſtrarum dictum ſupra.

Damnata ergo Propoſitiones Jansenii ſunt iſtæ: I. *Aliqua Dei præcepta bonis juſtis, volentibus, & conantibus, ſecundum præſentes, quas habent vires, ſunt impoſſibilia: deest quoque illis gratia, qua poſſibilia ſiant.* II. *Interiori gratiæ in ſtatu naturæ lapſæ nunquam reſtititur.* III. *Ad merendum vel demerendum in ſtatu naturæ lapſæ non requiritur in homine libertas à neceſſitate, ſed ſufficit libertas à coactione.* IV. *Semipelagiani admittebant prævenientis gratiæ interioris neceſſitatem ad ſingulos actus, etiam ad initium fidei: & in hoc erant hæretici, quod vellent eam gratiam talem eſſe, cui poſſet humana voluntas reſiſtere, vel obtemperare.* V. *Semipelagianum eſt dicere, Chriſtum*

6.
Quinque propoſitiones Jansenii damnatæ.

stum pro omnibus omnino hominibus mortuum esse, & sanguinem fudisse. Circa has autem propositiones, quoniam ut vidimus hactenus, Jansenistæ principio negabant fuisse à Jansenio prolatas, deinde rei evidentia devicti affirmarunt non alio sensu ab Auctore conscriptas, quam eo, quem exigit Augustinianum de gratia systema; postea vero damnato ipsius auctoris sensu prostrati penitus & subacti non aliam evadendi viam invenerunt, quam in factis dogmaticis pontificium iudicium aut pervicaci obtinatione, aut obsequioso, ut vocant, silentio eludere & parvipendere: operæ pretium nos facturos esse arbitramur, si posteaquam de Bajana damnatione instituta fuerit disputatio, vana hæc & exhausta Jansenistarum subterfugia in auram fumumque resolvere elaborabimus.

7. Priusquam autem id conemur attingere, proponendum est breviter qualem sensum præferant præmissæ propositiones, & qualem intenderit idem Auctor; ne imperiti, aut malevoli nobis succenseant, quod gratiam constituamus in inspiratione sanctæ dilectionis & in explicanda ejus natura nonnihil à vulgari Thomistarum placito recedamus. Et quidem in re difficili explicanda non solum Augustini sententias, sed ipsa quoque verba nos exscripsisse viderit qui S. Patris contra Pelagianos disputationes diurna, & nocturna manu versaverit. Docet ergo Jansenius lib. 4. de Grat. Christi cap. 11. gratiam esse delectationem & suavitatem, qua anima in bonum appetendum delectabiliter trahitur; ac pariter delectationem concupiscentiæ esse desiderium illicitum, quo animus etiam repugnans in peccatum inhiat. Eodem lib. cap. 9. docet utramque delectationem invicem pugnare, earumque conflictum sopiri non posse, nisi alteram altera delectando superaverit, & eo totum animæ pondus vergat, ita ut vigente delectatione carnali impossibile sit, quod virtutis & honestatis consideratio prævaleat. Addit lib. 7. cap. 5. delectationem esse vinculum, quo liberum arbitrium in iusticia, vel peccato ita firmiter ligatur & retinetur, ut quamdiu isto constringitur, actus oppositus sit extra ejus potestatem, ita videlicet ut arbitrium non liberatum eum velle non possit. Contendit lib. 4. cap. 7. naturali ordine ex delectatione dilectionem, ex dilectione operationem consequi: & lib. 2. cap. 25. gratiam & opus bonum ita reciprocari, ut quemadmodum ex gratia data mox effectum operis consecutum esse inferitur, ita vice

R. P. Berti Theol. Tom. III.

versa ex defectu operis inferatur gratiam non esse datam. Demum lib. 3. cap. 21. scribit, omnibus illis, pro quibus Christus Sanguinem fudit, etiam sufficiens auxilium donari, quo non solum possint, sed etiam re ipsa velint & faciant id, quod ab eis volendum & faciendum esse decreverit. Hæc omnia verbis ipsis Jansenii à nobis narrata sunt.

Videt, ut arbitror, qui legerit superiores dissertationes nostras cum hæreticum sensum propositionum Jansenii, tum maximum Augustinensium à Jansenianis discrimen. Ait Jansenius impossibile esse, ut vigente sancta delectatione illicitum prævaleat desiderium & consideratio peccati, & econtra sub vividiori concupiscentia necessario liberum arbitrium succumbere. Justis ergo conantibus & volentibus, dum deest victrix delectatio & gratia efficax, impossibile est divina observare præcepta. Nos contra, nullam delectationem contendimus injicere vinculum libertati, nisi summi boni per lumen gloriæ manifestati, aut boni, ut inquirunt, in communi, extra quod divagari nequit voluntatis instinctus; propterea quod hæc duo tantum tollunt indifferentiam iudicii: ideoque sicut quacunque gratia præventus potest iniquus reluctari; ita quacunque premente cupiditate potest iustus perseverare. Ita priorem propositionem Jansenii rejicimus, damnamus, refellimus, reprobamus. Quod de reliquis eadem ratione dicendum est. Nam sententia nostra nec semper gratiæ dilectionem inspiranti assentimur, neque necesse est ut sequamur, quod magis delectat, neque potestas reluctandi gratiæ, quæ datur per subministrationem Spiritus Sancti Semipelagianismi est indicium; neque solis prædestinatis gratia operationis intuitu meritorum Christi confertur. Quod si ad opera salutaria actu perficienda necessarium defendimus auxilium suapte natura efficax; consentientes habemus Theologos præclarissimos nulla Jansenianæ labis caligine aspersos. Satis quippe est, ad profliganda scita Jansenii, sub prava delectatione veram potestatem agendi, atque sub delectatione victrici potestatem agnoscere reluctandi. Atque his ea omnia confirmantur, quæ de maxima Nostratum à Jansenistis discrepantia diximus de H. P. cap. VII. Thesi 4. At, si quæ supersunt, quæ ad invidiam, aut erroris suspicionem adhuc nostram videantur trahere sententiam, eadem plana facere in hac ipsa disquisitione curabimus.

8. Discrimen inter has propositiones, & doctrinam auctoris.

9.
Vita Quenellii.

Etenim suspicientes patrocinium aequitatis, nec Bajum extimescere possumus, nec Janfenium, nec, qui magnas contentiones iterum excitavit, Paschasium Quenellium. Is Lutetiae Parisiorum natus Quintili mense, anno 1633. Congregationi Presbyterorum Oratorii, non instituta à Philippo Nerio, Florentina, ac Romanae Urbis singulari ornamento, sed illi, quae auctorem habet Berullam S. R. E. Cardinalem amplissimum, vertere anno 1557. nomen dedit. Elucubravir, ediditque anno 1676. dissertationes ad Opera S. Leonis Magni: opus statim Romae proscriptum, & ab Eximio Ordinis nostri viro Christiano Lupo confutatum in libro de Appellationibus. Damnationis decretum incredibili audacia libellum famosum imposturis, & diabolico odio plenum non dubitavit appellare. Congregationis suae monita ac praecepta pertinacissime sprexit, dimisso quoque habitu, ac nomine erro factus & profugus. Prodiit anno 1699. Parisiis Quenellii opus inscriptum, *Le nouveau Testament en François, avec des Reflexions morales sur chaque verset*: in eo renovavit Baji, & Janfenii damnata dogmata, ampliavitque errores ad propositiones 101. à Clemente XI. in Bulla *Unigenitus* an. 1713. jure, meritoque proscriptas. Etenim nullam gratiam nisi efficacem Quenellum admittere, ac talem, quam nihil impedire possit & retardare, liquet à propositione nona ad viciesimam quartam. Absque tali gratia impossibilia esse divina praecepta asseritur primis quatuor, necnon tricesima octava & duabus sequentibus. Gratiam primi hominis debitam ac naturalem tradit propositio 34. 35. & 37. Ante fidem, & remissionem peccatorum nullam dari gratiam traditur propositione 26. 27. 28. Mitto plura alia, quae pertinent ad charitatem, ad Ecclesiam, ad Sacrarum Scripturarum lectionem, aliaque dogmata. His enim evidentissime constat Quenelli, cum Bajo, & Janfenio concordia.

10.
Doctrina S. Augustini non est damnata cum erroribus Baji, Janfenii & Quenellii.

Bulla *Unigenitus* annunciata Universitati Colonienfi die 8. Januarii anno 1715. concordia Doctorum approbatione recepta est, dum Theologicam Cathedram moderabatur Nicolaus Gircken Scriptor Instituti nostri percelebris. Idem praestiterat praecedenti anno die 3. Augusti Academia Duacensis. Probarunt unanimiter Pontificis maximi judicium Theologi Lovanienfes die 8. Julii an. 1715. Regente Theologicae Facultatis Jacobo

Van-Bossuyt nostri pariter Ordinis viro eximio. Eandem Constitutionem omnino servandam publicaverunt clarissimi Antistites Namurcensis, Ruramundensis, Gandavenfis, Antuerpiensis, Tornacensis, Audomarenfis, alique plurimi. Excepit, dignaque veneratione amplexata est die 19. Augusti anno 1716. universitas Salmanticensis. In Italia, Germania, Hispania, & Lusitania singuli, ut par erat, illi obtemperarunt. A Gallicanis Episcopis prodierunt pro acceptatione hujus Bullae mandata cxxx. relata in libro, cui titulus, *Recueil des Mandemens, & Instructions Pastorales des Messieurs les Archevêques Evêques de France pour l'acceptation de la Constitution de N. S. Pere le Pape Clement XI. du 8. Sept. 1713. &c.* Recepta tandem Clementina Constitutione ab omni Catholicorum Ordine, paucis Rrefractariis exceptis, ne iterum adversus efficacem gratiam insurgerent dialectici disputatores, praeter Benedicti XIII. commemoratas approbationes, consuluit Scholarum tranquillitati etiam vigilantissimus Ecclesiae universalis Pastor CLEMENS XII. Brevi *Apostolicae Providentiae officio* emanato die 2. Octob. anno 1733. ut liquet ex Bullario FF. Praedicatorum Tom. 6. pag. 738. In quo à regnante Pontifice redarguitur primò *intolerabilis eorum pertinacia, qui etiam nunc contendunt censuris latis in Constitutione Unigenitus doctrinam Sanctorum Augustini & Thomae de divina gratiae efficacia esse perstrictam*, Deinde praecipitur *in virtute sanctae obedientiae, & sub canonicis penis, ne disputantes, aut docentes, sive scriptis editis, sive aliter propositiones defendant, aut enuncient, quae interdictas Novatorum calumnias firmare, ac promovere possint*. Postremo, ut etiam à Paulo V. sancitum fuit, ad extinguendum fomitem dissensionum interdicat, *ne vel scribendo, vel docendo, vel disputando, vel alia qualibet occasione notam, aut censuram ullam Theologicam Scholis diversa sententibus inurere, aut earum sententias conviciis & contumeliis incessere aliquis audeat, donec de iisdem controversiis S. Sedes definiendum, ac pronunciandum censuerit*. Igitur omnium Pontificum, ad hunc usque, quem pro Ecclesiae suae comodo duitissime regnare cupimus, approbatione atque auctoritate, censenda est S. P. Augustini doctrina tutissima atque inconcussa, & nullatenus petita Baji, Janfenii, & Quenellii condemnationibus.

CAP.